

Arrest

nr. 201 975 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 oktober 1982.

1.2. Op 4 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan.

1.3. Op 27 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 4 oktober 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2017 werd ingediend door:

Naam: [O.]

Voornaam: [T.]

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten; ...'

Op 04.04.2017 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische partner, zijnde dhr. [R.E.] [NN. ...].

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een wettelijke samenwoning die werd afgesloten op 26.08.2016 door de ambtenaar van de Burgelijke Stand te Sint-Niklaas.

Op 22.12.2016 werd door het Parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen - Afdeling Gent echter een negatief advies verleend met betrekking tot wettelijke samenwoning tussen betrokkenen:

1. De verblijfstoestand - ondernomen stappen tot verblijf

Volgens haar eigen verklaring zou [O.,T.] sedert 2013 illegaal in België verblijven. Ze is niet gekend in de bestanden van DVZ. Ze verblijft in een precaire verblijfsrechtelijke situatie.

2. Het negatief advies

Overeenkomstig artikel 1476 bis Burgerlijk Wetboek is er een 'schijnwettelijke samenwoning' wanneer 'ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijke samenwonende'.

De wet zegt dat de intentie van minstens één van de partijen niet enkel gericht mag zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De wet stelt niet waarop de intentie van beide partijen dan wel gericht moet zijn.

Aangezien de partijen zelf aangeven de intentie te hebben om een duurzame partnerrelatie te beginnen, verder te zetten of te formaliseren, kan een combinatie van factoren die erop wijzen één van de partijen deze intentie niet heeft, een ernstige aanduiding vormen dat het gaat om een 'schijnwettelijke samenwoning'.

Er zijn meerdere met elkaar overeenstemmende elementen die erop wijzen dat de intentie van minstens één van de partijen, ondanks de geuite wil om wettelijk samen te wonen, enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. Deze elementen zijn de volgende:

- [R.E.] en [O.T.] verklaren dat ze elkaar hebben leren kennen in augustus 2015. Sinds november 2015 zou [O.T.] regelmatig bij [R.E.] zijn blijven slapen.

Begin mei 2016 zou [O.T.] zijn komen inwonen bij [R.E.]. Op 26.08.2016 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas een verklaring van wettelijke samenwoning ontvangen van

[R.E.] en [O.T.], dit is ongeveer na 4 maanden beweerde samenwoning. Het gegeven dat voormelde personen heden nog niet zouden voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet om te kunnen spreken van een duurzame en stabiele partnerrelatie verhindert uiteraard het afsluiten van een wettelijke samenwoning niet. Wel kan de beperkte feitelijke samenwoning voorafgaand aan het afsluiten van een wettelijke samenwoning, naast andere omstandigheden, een element zijn dat erop wijst dat de intentie van minstens één van de partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende.

- [O.T.] is pas in 2013 naar België gekomen, voorheen leefde ze in Nigeria. Ze is 34 jaar jonger dan [R.E.]. Van een man en vrouw die de intentie hebben om een duurzame partnerrelatie op te starten, mag verwacht worden dat ze voldoende tijd hebben genomen om elkaar beter te leren kennen, dat ze goed geïntegreerd zijn in elkanders sociaal netwerk en dat hun toekomstplannen op elkaar zijn afgestemd. Dit geldt des te meer als er een groot leeftijdsverschil is tussen de partners en ze uit een verschillende cultuur komen. In casu werd de wettelijke samenwoning in een relatief vroeg stadium van 'de relatie' afgesloten, terwijl ze betrekkelijk weinig van elkaar afweten, de man niet geïntegreerd is in het sociale leven van de Afrikaanse vrouw en hun toekomstplannen niet op elkaar zijn afgestemd. Het geheel van deze omstandigheden wijst erop dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende.

- [R.E.] is niet geïntegreerd in het sociale netwerk van [O.T.]. Het lijkt erop dat ze hem afschermt van haar sociale leven terwijl Afrikanen hun partner meestal zeer snel integreren in hun sociaal netwerk (vrienden, de kerkgemeenschap die voor hen zeer belangrijk is, ...) [R.E.] verklaart: '[T.] gaat nu en dan eens naar Antwerpen naar haar vriendinnen, maar dat is beperkt, gemiddeld ergens 1 maal om de drie weken of zo. Er komen geen vrienden of vriendinnen van haar op bezoek bij ons'. Uit de verklaring van [O.T.] volgt dat ze via haar kerkgemeenschap hier mensen heeft leren kennen. Ze heeft bij vrienden gelogeerd die ze via de kerk heeft leren kennen.

[R.E.] verklaart: 'Ik ben nooit bij haar thuis geweest, ik weet dat het ergens in Antwerpen was en heb er eens naar gevraagd, maar gezien zij hier illegaal was hield ze dit liever privé'.

- Op het ogenblik van de onaangekondigde visitatie, zouden betrokkenen volgens hun verklaringen al ongeveer 5 maanden (van mei 2016 tot 20 oktober 2016) samenwonen, maar er ligt geen dubbelmatras in de slaapkamer (er liggen 2 enkelmatrassen op elkaar in het bed die ze elke avond naast elkaar zouden leggen).

- Voor twee mensen die de intentie zouden hebben om een duurzame partnerrelatie aan te gaan, is het onbegrijpelijk dat [R.E.] in de veronderstelling verkeert dat [O.T.] een dochter heeft terwijl dit niet zo is. [O.T.] verklaart: 'U stelt me dat ik volgens [E.] ook nog een dochter zou hebben: dat is niet zo, ik heb maar 1 kind en heb nooit gezegd dat ik een dochter heb, hij begrijpt me soms al eens verkeerd omdat mijn Engels niet perfect is'. [R.E.] is ook niet goed op de hoogte van het leven van [O.T.] in Afrika. Hij weet niet in welk jaar en voor hoe lang ze gehuwd was.

[R.E.] weet niet hoe [O.T.] naar België is gekomen. Hij is er ook niet goed van op de hoogte waar ze de voorbije drie jaar verbleven heeft. Hij verklaart hieromtrent: 'Ik weet ook niet waar ze die drie jaar verbleven heeft, ik weet dat ze hier en daar bij vrienden logeerde. Ze kon overleven door hier en daar klusjes te doen, ondermeer kuiswerk. Ze is ook lid van de Baptistenkerk, en kreeg via dat kanaal ook hulp'. [O.T.] weet niet welk werk [R.E.] heeft gedaan, hij heeft het verteld maar ze is het vergeten. Ze denkt dat hij ergens in een instituut in de buurt van Lier heeft gewerkt. 'Hij heeft me ook verteld dat hij ooit in een café heeft gewerkt in de buurt van het station in Sint-Niklaas. Hij werkte in de academie als assistent in de zeefdruk afdeling.

- Betrokkenen hebben nog geen concrete afspraken gemaakt omtrent de komst en opvoeding van de 9-jarige zoon van [O.T.]. [R.E.] weet niet of het de bedoeling is 'of haar kinderen' (terwijl ze maar 1 kind heeft) op termijn naar België zullen komen of niet. Hij stelt hieromtrent: 'Of het de bedoeling is dat haar kinderen op termijn naar hier komen weet ik niet, we hebben daar nog niet over gesproken en ze heeft dit zelf ook niet voorgesteld. Als dat de bedoeling zou zijn heb ik daar niets op tegen, voor zover het financieel haalbaar is natuurlijk'. [O.T.] verklaart: 'Over de toekomstplannen met mijn zoon hebben we nog niet gesproken: ik kan dat nog niet bespreken zonder dat ik mijn papieren of werk heb. Hij kan niet mij en mijn zoon onderhouden. Ik ben wel van plan om hem naar hier te halen, maar heb dit nog niet met [E.] of mijn zoon zelf besproken'. Bovendien gist [R.E.] dat de zoon van [O.T.] 12 jaar is, terwijl hij nog maar 9 jaar is.

- Betrokkene legden tegenstrijdige verklaringen af omtrent het gebruik van anticonceptie. [E.] verklaart: 'Als wij seks hebben gebruiken wij voorbehoedsmiddelen, namelijk condooms'.

Volgens [O.T.] gebruiken ze geen anticonceptie, ook geen condooms.

- Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af omtrent de kinderen die [O.T.] al heeft ontmoet. [O.T.] stelt dat ze [J.], [A.] en [E.] al heeft ontmoet. [R.E.] stelt dat ze enkel [A.] al heeft ontmoet en dat de meeste van zijn kinderen (dus niet allemaal) op de hoogte zijn van zijn relatie.

- Een leeftijdsverschil is geen beletsel wanneer de overige vooruitzichten veelbelovend zijn om een duurzame partnerrelatie tot stand te brengen. Binnen de relatie met een oudere man ([R.E.] is heden 68 jaar) is er voor de vrouw weinig tot geen perspectief op het stichten van een gezin hetgeen haaks staat op het feit dat hijzelf uit een gemeenschap komt waarin kinderen niet zijn weg te denken en zijzelf een kinderwens heeft. Ook hebben betrokkenen dit onderwerp nog niet grondig besproken.

[R.E.] verklaart: 'Ik weet dat [T.] nog een kinderwens heeft, dat is al eens ter sprake gekomen en als ik jonger was zou ik daar zeker geen bezwaar tegen hebben, maar ik vrees dat ik daar te oud voor ben. We hebben eigenlijk nog niet grondig over dit onderwerp gesproken'. [O.T.] verklaart hieromtrent: 'Wij willen samenleven en huwen op termijn. Ik zou graag op termijn mijn zoon naar hier halen, ik weet niet wat hij daarover denkt, we moeten daar nog over praten. Als hij dat wil, zou ik nog graag een kind willen met hem. We hebben daar al meerdere keren over gepraat, maar hij heeft er nog niet echt een antwoord op gegeven.

Uit het geheel van de hierboven opgesomde omstandigheden blijkt dat, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, de intentie van minstens één van de partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt het voornoemde advies van het Parket en weigert bijgevolg de aanvraag tot verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt tevens dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt de verzoekende partij als volgt:

"Verwerende partij stelt het volgende vast:

PUNT A: - dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat de Procureur des Konings op 22/12/2016 negatief adviseerde nopens de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner;

PUNT B: - dat blijkbaar volgens de Dienst Vreemdelingenzaken (lees: verweerder) verzoekster dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoekster en haar Belgische partner.

Ten tweede moet gemeld worden dat het hier gaat om een procedure gezinshereniging op basis van een voor de Belgische Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Sint-Niklaas afgesloten en geregistreerde wettelijke samenwoning van 26/08/2016. Dat in de procedure onderzoek naar een vermeende "schijnwettelijke samenwoning" het Openbaar Ministerie slechts een adviserende rol heeft en zoals iedereen weet, is het advies van het Openbaar Ministerie niet bindend. De uiteindelijke beslissing ligt bij de ambtenaar. In casu was er een negatief advies, die de ambtenaar niet heeft opgevolgd en toch de wettelijke samenwoning heeft geregistreerd. Hij (lees: de ambtenaar) is niet verplicht het negatief advies op te volgen.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster omdat zij het advies van de Procureur van 22/12/2016 volgen en simpelweg verwijzen naar artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, waaraan niet zou voldaan zijn.

WAT PUNT A BETREFT:

Uit de bestreden beslissing blijkt kortom dat verwerende partij verzoekster haar verblijf weigert omdat verwerende partij in essentie het advies van de Procureur des Konings van 22/12/2016 volgt en met andere woorden weigert de verklaring van wettelijke samenwoning te ERKENNEN (zonder het expressis verbis met die woorden te benoemen). Hierbij verwijst verwerende partij naar het advies van de Procureur des Konings inzake de al dan niet registratie van de wettelijke samenwoning.

In casu begrijpt verzoekster de modus operandi en de redenering van verwerende partij echter niet. Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging op basis van een wettelijke samenwoning die zij met haar partner op 26 augustus 2017 heeft afgesloten en die door de ambtenaar werd geregistreerd. Er is in casu helemaal geen aanvraag ingediend op basis van een buitenlandse akte, zodat het in casu niet toekomt aan verwerende partij om een uitspraak te doen over de al dan niet erkenning (lees: registratie) van de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner.

Verwerende partij diende conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet na te gaan of partners “een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” kunnen aantonen. Verwerende partij gaat hier geenszins op in en houdt zelfs geen rekening met de geïnventariseerde bewijsstukken die verzoekster heeft neergelegd bij de dienst Vreemdelingen te Sint-Niklaas (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing).

Met betrekking tot deze elementen meent verzoekster dat verwerende partij enkel rekening diende te houden met de bewijsstukken in de inventaris die verzoekster aan de ambtenaar overhandigde om de duurzaamheid van de relatie van verzoekster met haar partner na te gaan.

Er is hier sprake van een Belgische wettelijke samenwoning en geen buitenlandse akte.

Dat uit de bijgebrachte stukken minstens hebben aangetoond dat zij minstens aan de voorwaarden van artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet voldoen.

Verzoekster meent dat verwerende partij – bij de uitoefening van zijn bevoegdheid — kennelijk onredelijk en bijgevolg onzorgvuldig handelde. Immers, de “motivering” van verwerende partij wat dit onderdeel betreft, faalt in rechte en in feite en schendt alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

De verwerende partij heeft de stukken feitelijk onjuist beoordeeld (zelfs helemaal niet beoordeeld), en de motivering van verwerende partij faalt in rechte.

In casu faalt de redenering en motivering van verwerende partij in feite en in rechte.

WAT PUNT B BETREFT:

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen omdat zij menen te kunnen stellen dat verzoekster dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder punt A wat de erkenning (lees: registratie) van de Belgische wettelijke samenwoning betreft. Hier gaat het om een aanvraag als wettelijk samenwonende partner.

Ten tweede kan verwezen worden naar artikel 27 van het Wetboek I.P.R. inzake de ERKENNING van BUITENLANDSE AUTHENTIEKE akten (bv: huwelijksakte, echtscheidingsakte, vonnissen, etc). Artikel 18 en 21 van het Wetboek I.P.R. geven dan weer aan “alle (Belgische) overheden” het recht om in de uitoefening van hun bevoegdheid een buitenlandse authentieke akte NIET te ERKENNEN, wanneer er wetsontduiking is (artikel 18 W.I.P.R.) en/of de (Belgische) openbare orde wordt geschaad (artikel 21 W.I.P.R.).

Om te beginnen is er in casu een Belgische wettelijke samenwoning. Er is geen sprake van een “buitenlandse” wettelijke samenwoning.

Met andere woorden is er dan ook geen sprake van een buitenlandse authentieke akte. In casu is het voor verzoekster niet duidelijk welke wettelijke bepaling verwerende partij hanteert om tot de conclusie te komen dat zij de aanvraag van verzoekster weigeren. Er is geen enkele reden om toepassing te maken van artikel 27 van Wetboek I.P.R. en in het verlengde hiervan is er dan ook geen enkele reden toepassing te maken van artikel 18 en 21 van het Wetboek I.P.R.

Verwerende partij gaat voorbij aan deze objectieve elementen en weigert manifest een Belgische akte (wettelijke samenwoning dd. 26/08/2017) te erkennen en verwijst daarvoor ten onrechte naar het advies van de Procureur des Konings van Gent van 22/12/2016.

Verwerende partij heeft in casu enkel de wettelijke bevoegdheid na te gaan of partijen een duurzame en stabiele relatie hebben conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en heeft geen bevoegdheid een uitspraak te doen over de al dan niet erkenning (lees: registratie) van de Belgische wettelijke samenwoning die verzoekster en diens partner hebben afgesloten. Verwerende partij heeft duidelijk haar bevoegdheid overschreden.

Voor verwerende partij is de afgesloten wettelijke samenwoning een feit. Zij dienen enkel de duurzaamheid van de relatie na te gaan. De wettelijke samenwoning van verzoekster is een Belgische akte die geregistreerd is in de registers, en aan eigen bepalingen voldoet en verschilt van een buitenlandse akte. Immers, louter verwijzen naar het advies van de Procureur en naar artikel 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet zonder in concreto de door verzoekster bijgebrachte stukken te beoordelen in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is op zich onvoldoende, laat staan afdoende en schendt alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster meent dat verwerende partij – bij de uitoefening van zijn bevoegdheid — kennelijk onredelijk en bijgevolg onzorgvuldig handelde. Immers, de “motivering” van verwerende partij wat dit

onderdeel betreft, faalt in rechte en in feite en schendt alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Dat verwerende partij faalt in feite en in rechte.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing geenszins uitspraak wordt over de erkenning/registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Op basis van het geheel aan stukken, aanwezig in het administratief dossier, werd besloten dat de relatie tussen verzoekster en de heer [R.] geen duurzame relatie in de zin van artikel 40bis Vw. is.

De gemachtigde van de staatssecretaris had daar goede redenen voor. Uit het administratief dossier en meer bepaald het negatief advies van de Procureur des Konings d.d. 22 december 2016, is immers gebleken dat de intentie van minstens één van de partijen enkel gericht is op het verblijfsrechtelijk voordeel en dus niet op een duurzame liefdesrelatie.

Uit het advies van de Procureur blijkt onder meer:

- een leeftijdsverschil van 34 jaar;*
- zij weten amper iets over mekaars netwerk, privéleven of toekomstplannen;*
- zij leggen tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet gebruik van anticonceptiemiddelen;*
- (...).*

De registratie van de wettelijke samenwoning is bovendien geenszins in strijd met de vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame relatie te onderhouden met de heer [R.], te meer nu uit het administratief dossier is gebleken dat de registratie enkel werd toegestaan, omdat de wettelijke termijn voor een weigering reeds verstreken was.”

2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verwerende partij motiveert dat niet blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te genieten op basis van gezinshereniging. Meer concreet verwijst zij naar de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat om als familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd sprake moet zijn van “*de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten*”. De verwerende partij merkt op dat de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op grond van een wettelijke samenwoning die werd afgesloten op 26 augustus 2016 voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Sint-Niklaas, maar wijst op het negatief advies dat het parket op 22 december 2016 uitbracht met betrekking tot de registratie van deze wettelijke samenwoning. Hierbij werd geoordeeld dat de intentie van minstens een van de partners kennelijk enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. De verwerende partij stelt dat zij het voormelde advies volgt en “*bijgevolg de aanvraag tot verblijf [weigert]*”.

De vaststelling dringt zich op dat de partijen het oneens zijn over het determinerende motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing. In het inleidende verzoekschrift leest de verzoekende partij de bestreden beslissing zo dat haar het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als wettelijk samenwonende partner van een Belg wordt geweigerd, omdat de verwerende partij – in navolging van het negatief advies van het parket – weigert om de (verklaring van) wettelijke samenwoning te erkennen. De verwerende partij betoogt op haar beurt in de nota met opmerkingen dat het determinerende motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, de vaststelling is dat er geen sprake is van een

duurzame relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij refereert aldus aan de eveneens in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde dat er sprake moet zijn van een partnerrelatie die duurzaam en stabiel is.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing enkel verwijst naar de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde dat, om als familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, er sprake moet zijn van een *“partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten”*, en niet naar de verderop in deze wetsbepaling voorziene voorwaarde dat de relatie ook duurzaam en stabiel dient te zijn. Nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar deze voorwaarde van een duurzame en stabiele partnerrelatie. De Raad kan de bestreden beslissing dan ook enkel zo lezen als dat daarin wordt geoordeeld dat volgens de verwerende partij niet is voldaan aan de voorwaarde dat er sprake moet zijn van een partner met wie de burger van de Unie / Belg overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten en wel omdat hij in navolging van het parket van mening is dat de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met een Belgische onderdaan geen rechtsgevolgen kan hebben in de Belgische rechtsorde. De Raad treedt op dit punt het standpunt van de verzoekende partij bij.

De voorziene motivering stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven (cf. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De in casu relevante bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...].”*

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als wettelijk samenwonende partner zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
[...]*

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

*a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.
Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:*

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

De Raad herhaalt dat in de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing kan worden gelezen naar de voorwaarde van een duurzame en stabiele partnerrelatie, en deze beslissing naar zijn oordeel enkel zo kan worden gelezen als dat daarin wordt geoordeeld dat volgens de verwerende partij niet is voldaan aan de voorwaarde dat er sprake moet zijn van een partner met wie de burger van de Unie / Belg overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten en wel omdat hij in navolging van het parket van mening is dat de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met een Belgische onderdaan geen rechtsgevolgen kan hebben in de Belgische rechtsorde.

De verzoekende partij benadrukt dat haar aanvraag werd gedaan op basis van een verklaring van wettelijke samenwoning die door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd geregistreerd. Zij betoogt dat de verwerende partij geen bevoegdheid heeft om de rechtsgeldigheid van een in België geregistreerde wettelijke samenwoning te weigeren, en het in ieder geval onduidelijk is op welke rechtsgrond dit dan alsnog mogelijk zou zijn. Zij is dan ook van mening dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding. Zij benadrukt dat de wettelijke samenwoning, waar deze door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Niklaas werd geregistreerd in het bevolkingsregister, een feit is en dat de verwerende partij enkel de duurzaamheid van de relatie kan nagaan.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Niklaas overging tot de registratie van de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en een Belgische onderdaan in het bevolkingsregister. Het gegeven dat, zoals de verwerende partij stelt in haar nota, de registratie enkel plaatsvond omdat de wettelijke termijn voor een weigering was verstreken, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij dient dan ook te worden bijgetreden in haar betoog dat de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden waar zij weigert een wettelijke samenwoning die in België is geregistreerd in het bevolkingsregister als dusdanig te aanvaarden. Er blijkt niet dat zij zelf ter zake nog enige beoordelingsbevoegdheid heeft om al dan niet de rechtsgeldigheid hiervan in de Belgische rechtsorde te aanvaarden. Er dient te worden aangenomen dat de verwerende partij op incorrecte gronden heeft besloten dat de aanvraag gezinshereniging dient te worden afgewezen.

De Raad wijst er nog op dat waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft te betwisten dat is voldaan aan de voorwaarde van een duurzame partnerrelatie, dit een a posteriori motivering betreft. Een a posteriori motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

2.3.3. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel en van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS